

Pippo landet im Gehege von Krokodil Fudo auf einem sonnengewärmten Stein. „Hast du vielleicht geheult?“, fragt er.

„Ich heule nie“, sagt Fudo. „Aber fällt dir vielleicht noch ein Gute-Nacht-Gedicht ein?“ Pippo denkt nach. Dann hat er eine Idee:

„Das Krokodil macht am Abend viel Geschrei, es will nämlich keinen Haferbrei! Bei Vollmond will es lieber ein Ei – schon bringt es ihm der Papagei.“

„Gutes Gedicht“, kichert Fudo. Doch dann hört auch Fudo das Heulen.

„Ich schaue nach, was da los ist“, sagt Pippo. Fudo schließt seine Krokodilsaugen und freut sich schon auf seine Träume.

Pippo aterizează apoi în țarcul crocodilului Fudo pe o piatră care încă mai pastrează căldura soarelui de peste zi. „Ai urlat cumva?“, întreabă el.

„Eu nu urlu niciodată“, spune Fudo. „Dar poate îți vine în minte o poezie de noapte bună?“ Pippo se gândește puțin. Apoi îi vine o idee:

„Crocodilu-i mofturos, căci nu are chef de os, nu vrea nici răbdări prăjite, doar plăcinte învârtite de la papagalul care acum pleacă la plimbare.“

„Bun poem“, chicotește Fudo. Dar apoi Fudo aude și el urletul.

„Mă duc să văd ce se întâmplă“, spune Pippo. Fudo își închide ochii de crocodil și se bucură deja de visele ce vor veni.